

A - 105353

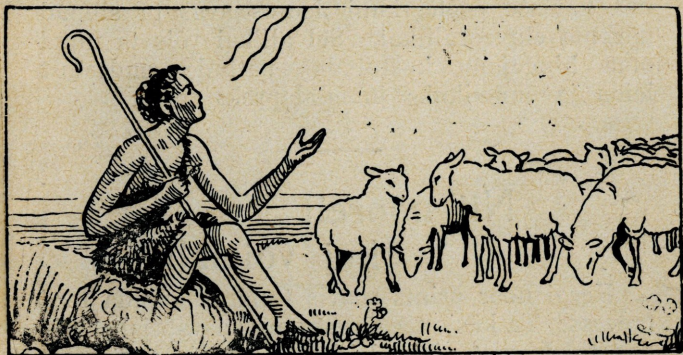

Bibliotheca
Universitatis
Tartuensia

Epislinud

karjuspoiss.

Väike Volli jäi juba noorelt vaesekslapseks. Kaotades surma läbi isa, jäi ema nelja väikese lapsega võitlema eluraskustega, mis tavaliselt ikka lesknaiste ja vaeslaste osa. Nüüd pidi väike Volli hakkama ise enesele leiba teenima. Nii

raske kui see ka temale oli, aga ometi teist teed ei olnud. Et ta alles noor oli ja muud tööd teha ei jaksanud, siis läks ta ühte tallu karja hoidma.

Kord karjamaa piirid silmist kaotanud, eksis ta oma karjaga ära. Eksides võõras laanes kõrvetava päikese käes, oli ta hirmunud ja väsinud, eriti aga piinas teda janu. Ometi ei paistnud mingisugust võimalust saada tilka vett. Et ta sel ajal

TARTU ÜLIKOOLI¹
RAAMATUKOGU

047962458

küll veel Jumalat ei tundnud ega palunud, siiski halastas Jumal armust tema peale ja juhatas teda ühe allika juurde. Siin võis väike Volli oma janu kustutada karastava allikaveega ja siis uue jõuga jätkata teekonda, kuni viimaks oma karjaga jälle õigele karjamaale jõudis.

Aga hiljem leidis too Volli ennast veel kord eksinud olevat maailmas, patulaanes. Eelmine kord tundis ta ihulikku janu loomuliku vee järele, aga nüüd janunes ta hing elava vee järele. Oma hingepeenas hakkas ta hüüdma Jeesuse, hea karjase poole, kuni Jeesus avas ta silmad nägema eluvee allikat. Sel allikal võis ta nüüd oma hingejanu kustutada, pattude andsetust leida ja õnnelikuks jumalalapseks saada.

Nii noorelt kui võimalik

Keegi noor prints soovis tundma õppida teed taevasse. Ta küsis seepärast oma kasvatajalt, kuidas ta Jeesust võiks leida. Kasvataja vastas, et tal ei tarvitse nii varakult niisuguste asjadega tegeleda, küllap siis, kui vanaks saab. „Ei,“ vastas prints, „olin kalmistul ja lugedes haudade pealkirju, leidsin paljusid, kes olid veel nooremad minust, kui nad lahkusid siit maailmast.“

Too prints oli targem oma kasvatajast. Seepärast on ka vajalik, et nii noorelt kui võimalik annaksime endid õnnistegijale. Siis pole tarvis enam karta surma ees mingit hirmu.

Antsu kiusatus.

Ants elas talvel linnas ja suvel suvitas ta maal, kuski mererannas. Suvepäevad olid väga huvitavad ja Ants soovis, et suvi oleks alati. Ants oli küll väike poiss, aga oli palju, mis tal tuli meeles pidada. Isa ja ema olid teda keelanud: „Ants, sinna sa ei tohi minna!“ ja „Ants, seda sa ei tohi teha!“ Ants mõtles vahel, see, mis oleks kõige huvitavam, on keelatud, näiteks: istuda üksi sadamas ja õngitseda või üksi minna väikesesse paati ja sõuda. See oli talle nii kõvasti keelatud, kuid see väike paat pidi siiski saama talle esimeseks kiusatuseks. Paadil oli väga suur tõmbejõud Antsu suhtes. Ta arvas, küll oleks kena istuda paadis ja vaadata üle suure mere. See ei ole ju midagi kardetavat.

Ants ei teadnud, et see oli kiusaja, kes oli tulnud, et teda sõnakuulmatuks teha. Ja viimaks ei mõtelnud Ants enam millelegi muule kui ainult paadile.

Ühel päeval oli Ants üksi õues. Ta pilgud vaatasid ranna poole paadi peale. Siis vaatas ta igatsevalt enese ümber ja et kedagi läheduses näha polnud, jooksis ta ruttu ranna poole sadamasse ja ronis paati. Ilus oli nüüd küll istuda ja vaadata üle mere, aga huvitav oleks ka sõuda. Peagi hakkas paat sadamast eemalduma. Nüüd istus Ants paadis ja sõudis suure mere poole, sadamast eemale. Tuule ja veevoolu abil jõudis ta ruttu edasi ja see oli väga tore. Kui Ants lõpuks tahtis jälle koju tagasi minna oli liiga hilja, tuul ja vool viisid paati aina kaugemale. Siis ta kao-

tas veel teise aeru, ühe aeruga aga oli võimatu paati juhtida. Nüüd hakkas Ants kartma. Ta hüüdis appi, aga keegi ei kuulnud. Siis hakkas ta nutma ja kahetses oma tegu. Lõbul oli lõpp, ainult südamevalu oli alles veel.

Hirmus kui ma kunagi enam ei saa isa ja ema juure. Mitmed kalurid on merele läinud ja pole enam tagasi tulnud, mina olen nüüd samal teel. Siis meenus talle õhtupalve: „Jumal, kes sa lapsi armastad, vaata mind. Hoolitse mu eest mu nõtruses!“

Siis uinus Ants. Kui ta magas, silmitsesid kaks kalurit seda paati. Kui nad merele purjetasid, et vaadata, kes seal on, tundsid nad Antsu ja viisid tema koju. Kui Ants ärkas, oli ta kodus omas voodis ja isa, ema, õde, vend ja teenija seisid kõik voodi ümber. Siis meenus Antsule kõik. Ta viskas nuttes end ema sülle ja ütles: „Andesta mulle, ema, ma ei taha kunagi enam olla sõnakuulmatu.“

Emale.

*Emakene, ei ma seda
jõua iial unusta,
kuis nii soojalt sinu süda
mulle tuksub armuga.*

*Kuidas sa mind juhatasid
ilmas õigelt elama,
õhtul õrnalt õpetasid
Taeva Isa palumal*

M. Lipp.

Tahaksin meeleldi juua?

Nii ütles keegi väike, nägus tütarlaps oma emale, kui nad ühel palaval suvepäeval koos jalutasid metsas.

„Ja, mu laps, siin ei ole aga vett. Kannata vaid veidi, möödume varsti allikast, sääl võid sa juua värsket, puhast vett.“

Umbes viie minuti pärast jõudsid nad allikale. Värske, selge vesi voolas maast. Koht oli ümbritsetud kividega ja sinna oli kinnitatud ketiga ka plekktass, et iga janune rändur võiks siia juua.

Väike Elsakene vaatas igatsevalt voolavale veele, kuid seda ümbritsevad kivid ja roostetanud ketiga peeker ei meeldinud talle.,

„Aga ema, sellest august ei või ju ometi vett juua.“

„Mispärast mitte, mu laps? Vaata ometi, kui selge ja puhas ta on.“

„Ei, ema, plekktassist ei joo ma; oleks siin klaas, siis tahaksin kord katsuda.“

„Nii Elsakene, su janu pole küll vist nii suur, muidu jooksid siit peekristki.“

Vahepeal tuli keegi poiss kiirelt joostes. Ta punetavast näost oli näha, et tal oli palav ja seepärast ka vist janu. Ruttu haaras ta peekri, tõstis selle täis vett ja hakkas ahnelt jooma. Elsa ema ütles talle veel: „Ära joo nii ruttu külma vett, see võib sulle kahju teha.“ See peatus hetkeks, siis jõi ta aga suurte sõõmudega edasi, kuni peeker oli tühi, ja sõnas siis: „Kui tore, et siin vett saab juua!“

„Noh, mu laps, tahad sa ka nüüd juua?“

„Ei, ema, ma ei või.“

Miks ei joonud Elsake vett? Kuna tal polnudki janu. Kui nad tükk maad eemal olid, tuli lapsele tõesti janu ja siis ütles ta emale: „Ah, oleks nüüd ometi siin niisugune allikas, nüüd tahaksin meeeldi peekrist juua!“ —

Issand Jeesus on õige allikas meie hingedele. Jakobi kaevu juures pakkus ta ühele naisele eluvett. Esiteks ei mõistnud naine teda. Kui aga ta hingejanu oli läinud suureks, võttis ta Jeesust oma südamesse, ja Tema vaigistas ta igatsust armu ja pattude andestuse järele. Kes aga seda hingejanu veel pole tõsiselt tundnud, see põlgab armsat Önnistegijat.

Mida oled sina teinud Issanda Jeesusega?

Parim sõber.

Mul oli hea sõber, kellega sobisime hästi ja keda ma armastasin. Olime tihti koos ja kõnelesime sellest, kuid võiksime paremini elada ja end täielikumalt Issandale anda. Tihti palusime Jeesust ja siis tundsim, kuid taevalik rahu voolas meie hingesse.

Kuid äkki kadus mu sõber pikemaks ajaks. Igatsesin ta järgi ja palusin ta pärast Jeesust. Mõõdus umbes kaks kuud, siis mõtlesin jällegi ühel päeval: „Ei tea, kunas saaksin teda jälle näha. Näha sõpra, kes armastas mind, oli alati lahke ja sõbralik.“

Varsti saabus mu sõber tagasi koju, ja me võisime koos tänada Issandat.

Jeesus on ka mu sõber. Tema on parem kui eelnimetatud sõber. Jeesusega saan igapäev kokku ja Tema lohutab mind muredes ja raskustes.

Armas lugeja, Jeesusest oleks mul palju kõnelda — Tema rahust ja armastusest. Aga võta ka sina Teda vastu, siis saad palju enam Ta headust tunda, kui teised sulle oskavad rääkida.

Kui su vend teeb pattu, siis noomi teda;
ja kui ta kahetseb, anna talle andeks.

Luuka 17:3.

Taevas kuulub võitjatele!

Väike poiss, kes oma emaga jalutas, vaatas üles taeva poole ja sõnas: „Oi, ema, taevas on ju nii kaugel, sinna ei või ma küll iialgi saada!“

„Mu armas,“ vastas ema, „taevas peab esiteks tulema meie juurde, südamesse, enne kui meie taevasse võime minna! Omanda taevas südamesse ja sinu süda taevasse, siis oled sa juba sääil, kui sured! Kes võidab peab kõik pärima. Võitjad olid Joosep Potivari majas, Taaniel Paabelis, Saamuuel jumalatute Eeli poegade seas, Timoteus Eevesuses. Saa ka sina võitjaks! „Kes mind armastab, see peab minu sõnad,“ ütles Õnnistegija. Kanna oma Õnnistegija käske kui varandust oma südames ja tee need nõuandjaiks su elus! Taevast oma tegudega teenida ei või sa iialgi, aga nende tunnusmärke, kes Kristuse vere läbi sinna pääsevad, on: „võitnud ja Tema käsud pidanud.“

„Valguse“ kirjastus, Tallinn.

„Külvaja“ trükk, Tallinn 1938.